

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Περί της Αρχιερατικής Ευθύνης εις τη διαφύλαξη της Αποστολικής Παραδόσεως, της
Αγίας Γραφής, των Ιερών Κανόνων και του Ορθοδόξου Εκκλησιαστικού Ήθους

(τόπος), (ημ/νία)

Σεβασμιώτατοι Άγιοι Αρχιερείς,

Σύμφωνα με την παράδοση της Ανατολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας, ίδιον του Χριστιανισμού είναι να ορίσει Τι είναι ο άνθρωπος και Ποια η κρίσις, το χρηστόν του, δηλαδή ποια η ορθή κατά το Θεό συμπεριφορά του. «τί ἐστιν ἄνθρωπος;» καὶ «τίς ἡ χρῆσις αὐτοῦ;» (Σοφία. Σειράχ. 18:8). Τίποτε δεν θεωρείται δεδομένο και τίποτε αυτονόητο.

Μετά του προσήκοντος σεβασμού προς το ύψιστο και θεοσύστατο αξίωμα της Αρχιερωσύνης, κατατίθεται η παρούσα αναφορά περί της ευθύνης των ποιμένων της Εκκλησίας να διαφυλάττουν απαρασάλευτη την πίστη, όπως αυτή παραδόθηκε από τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό στους Αγίους Αποστόλους και ερμηνεύθηκε αυθεντικά από τους Αγίους Πατέρες.

Η Αρχιερωσύνη δεν αποτελεί ανθρώπινο αξίωμα τιμής ή διοικητική θέση, αλλά διακονία ενώπιον Θεού αλλά και ενώπιον ανθρώπων, από τη στιγμή που η Εκκλησία λέγεται και είναι κοινωνία η κατ'έξοχην διακονούσα και ομολογούσα Χριστώ εν Κυρίω και όχι διοικούσα. Ο Επίσκοπος καλείται να είναι φύλακας της πίστεως, υπηρέτης των μυστηρίων και οδηγός των ψυχών προς τη σωτηρία δηλαδή οικονόμος της χάριτος.

Ο Απόστολος Παύλος αναφέρει «Οὕτως ἡμᾶς λογιζέσθω ἄνθρωπος, ὡς ὑπηρετάς Χριστοῦ καὶ οἰκονόμους μυστηρίων Θεοῦ» (Α' Κορινθίους 4:1), και προς τους ποιμένες της Εκκλησίας της Εφέσου λέγει «Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ» (Πράξεις 20:28).

Η αποστολική αυτή εντολή καθιστά σαφές ότι ο ποιμένας δεν έχει μόνο καθήκον ποιμαντικό, αλλά πρωτίστως καθήκον διαφύλαξης της αληθείας, του δόγματος και του ήθους (εν οἷς (δόγμασιν) πίστει το απλανές).

Α'. Τα Γεγονότα

Όπως είναι γνωστό τοῖς πάσι και χωρὶς την ανάγκη περαιτέρω διευκρινίσεων και αποδείξεων, οι κυβερνώντες Βουλευτές των κομμάτων ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ, Νέα Αριστερά, Πλεύση Ελευθερίας υπερψήφισαν το γάμο ομοφυλοφίλων δηλαδή τον εκφυλισμό του μυστηρίου του γάμου. Τα ίδια κόμματα (στο σύνολό τους), εκτός από το δικαίωμα γάμου, υπερψήφισαν και την δυνατότητα τεκνοθεσίας από ομοφυλόφιλα ζευγάρια και μάλιστα

χωρίς το παραμικρό ίχνος ντροπής, προσβάλλοντας την Εκκλησία μέσω της πολιτείας (του σατανά).

Αυτοί οι νόμοι έρχονται σε πλήρη αντίθεση όχι μόνο με τα Χρηστά Ήθη τα οποία προστατεύονται από το ίδιο το Σύνταγμα αλλά και με τη θρησκεία της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας του Χριστού η οποία είναι η επίσημη θρησκεία της Ελλάδος, τα κείμενα της οποίας, όπως η Αγία Γραφή, οι Ιεροί Αποστολικοί και Συνοδικοί Κανόνες καθώς και οι Ιερές Παραδόσεις, τηρούνται απαρασάλευτα και κατέχουν ισχύ Άρθρων Συντάγματος (**άρθρο 3 του Συντάγματος**)

Όπως εσείς γνωρίζετε καλύτερα, η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι κάθετη δογματικώς για την αμαρτία της ομοφυλοφιλίας (ακαθαρσία//ακάθαρτο μάλιστα ονομάζει η Αγία Γραφή κάθε υψηλοκάρδιο δηλαδή υπερήφανο). Όμως παρότι η Αγία Γραφή αποδοκιμάζει τις «ομοφυλοφιλικές» πράξεις, δεν δικαιολογεί την ομοφοβία, δηλαδή το μίσος για τους ομοφυλόφιλους ή τις διακρίσεις σε βάρος τους. Απεναντίας, δίνει στους Χριστιανούς την εντολή να σέβονται όλους τους ανθρώπους. (**Α' Επιστολή Πέτρου 2,17**). Η Εκκλησία μας λέει ότι ο ομοφυλόφιλος είναι κι αυτός εικόνα του Θεού και είναι φύσει άνθρωπος. Είναι αγαπημένο παιδί του Θεού και καλείται κι αυτός από το Θεό όπως και κάθε άνθρωπος να ζήσει με αγάπη, ταπείνωση, αγνότητα και προσευχή στην κοινωνία του Αγίου Πνεύματος μέσα στον πλούτο της χάριτος και της πάσης αληθείας. Όμως το παρά φύσιν εναντιώνεται στις επιταγές/προϋποθέσεις για την χάρη του Αγίου Πνεύματος.

Το πρόβλημα συνεπώς δεν είναι ο ομοφυλόφιλος ούτε η ομοφυλοφιλία. Το πρόβλημα είναι η προσπάθεια επιβολής της ιδιαίτερης αυτής συμπεριφοράς ως δημοσίως αποδεκτής και υιοθετήσιμης από το μέσο άνθρωπο. Ο καθένας είναι ελεύθερος να κάνει τις επιλογές του και να ζήσει όπως αυτός νομίζει καλύτερα αλλά χωρίς να προσβάλλει το κοινωνικό σύνολο ή να προσπαθεί να περάσει τις ιδιαιτερότητές του ως τον κοινά αποδεκτό τρόπο ζωής. Διότι αν αυτή η συμπεριφορά θεωρηθεί αποδεκτή, τότε με βάση την Αρχή της Ισότητας των πολιτών, ΚΑΘΕ άλλη συμπεριφορά θα πρέπει να θεωρείται φυσιολογική, με αποτέλεσμα να έχουμε ανάγκη από εκδηλώσεις κτηνοβατών, νεκροφίλων, παιδεραστών, ανθρωποφάγων και ότι άλλο μπορεί και δεν μπορεί να φανταστεί κανείς! Αυτός ακριβώς είναι ο βύθιος σκοπός και η επιβουλή εις βάρος της σωτηρίας όλων, να σύρουν σε άρνηση Θεού ενώπιον των ανθρώπων, όλους όσους, ασχέτως βαθμού διακρίσεως, διαθέτουν μια στοιχειώδη ακόμη ευαισθησία και φιλότιμο. Δογματίζοντας δηλαδή αντίθετα από τους ποιμένες και διδασκάλους της εκκλησίας, άρα αμβλύνουν την αίσθηση και κρίση, κάθε κριτήριο υγιές και σώο, σε όσους ακόμη είναι αδόκιμοι και αφελείς και γενικά χαλαροί στην κρίση των, δηλαδή τον τρόπο σκέψης και τον τρόπο γενικότερα, της ζωής των.

Ομοίως και η προστασία των παιδιών από τέτοιες συμπεριφορές αποτελεί σημαντικό σημείο αφού συνιστούν έντονους λογισμούς, διαστρέφοντας και εκφυλίζοντας το υγιές της ορθής πίστεως και του δόγματος. Μέσα στον πνευματικό κόσμο, ένας χώρος που διεξάγεται ο πόλεμος είναι ο χώρος του νου, της διανοίας του ανθρώπου. Και από εκεί στο σώμα και τανάπαλιν. Εκεί διεξάγεται ο πόλεμος μεταξύ του ανθρώπου και των λογισμών. Ένα παιδί

λόγου χάρη βομβαρδιζόμενο από παντού με άπρεπες εικόνες αλλά και με την απειρία που μπορεί να έχει στα πνευματικά θέματα, είναι δύσκολο να αντιμετωπίσει και να αγνοήσει αυτές τις «σκέψεις» πιστεύοντας ότι είναι δικές του. Έτσι «Καθένας δε δελεάζεται και παρακινείται προς το κακόν από την ιδικήν του κακήν επιθυμίαν» (Επιστολή Ιακώβου 1:14) δηλαδή από την δική του ανώριμη κρίση και διάκριση αλλά και κατοπτρικά σωματική παρακίνηση.

Β'. Η θέση και η στάση της Ορθοδοξίας απέναντι στην ομοφυλοφιλία μέσα από τις Γραφές, τους Αποστόλους και του Πατέρες της Εκκλησίας

Σύμφωνα με την Αγία Γραφή ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο αρχικά με τη μορφή του Αδάμ και αργότερα πρόσθεσε και τη μορφή της γυναίκας για λόγους Θεϊκής Οικονομίας, παίρνοντας ένα κομμάτι από το πλευρό του και όχι παίρνοντας ξανά πηλό και δημιουργώντας έναν τελείως ξεχωριστό και ενδεχομένως διαφορετικό άνθρωπο. Στην ουσία διαχώρισε τη μία μορφή σε δύο με τέτοιο τρόπο ώστε να έρχονται σε Κατά Φύσιν επαφή και να “ξαναενώνονται” γινόμενοι “σάρκα μία”. Μάλιστα το «εις σάρκα μία» αναφέρεται σαφώς στην «δια του ενός και Χριστού» σωτηρία. Όπως ακριβώς, φτιάχνοντας ο Πανάγιος Θεός τον Αδάμ, δεν έφτιαχνε τον Αδάμ αλλά τον Χριστόν (Αγ. Νικόλαος Καβάσιλας), «καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ’ εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θήλυ ἐποίησεν αὐτούς.» (Γεν. 1:27). Δεν υπάρχει πουθενά στις γραφές καμία απολύτως αναφορά για άλλο φύλο και γενικά «αλλόφυλος» ονομάζεται ο ασεβής και πεπλανημένος καταφρονητής του Θείου Νόμου και γενικότερα του Θεού.

Κατά τους Ιερούς Κανόνες της Εκκλησίας η αρσενικοιτία θεωρείται αδίκημα και κολάζεται ως «παρά φύση ασέλγεια». «διαφθείρουν τὴν πλασθεῖσα ἀπὸ τὸν Θεὸ ἄνδροπρεπὴ μορφή (θεόπλαστον ἄνδροπρεπὴ μορφήν)» (Αγ. Κύριλλος Αλεξανδρείας), «τὴν φύσιν ἀρνούμενοι καὶ μηκέτι εἶναι θέλοντες ἄρρενες, τὴν γυναικῶν πλάττονται φύσιν», [ή την ανδρῶν, αντιστοίχως] (Μ. Αθανασίου, Κατὰ Ελλήνων), «Ἀρρένοφθόροι, καὶ ζωοφθόροι καὶ φονεῖς καὶ φαρμακοί, καὶ μοιχοί, καὶ εἰδωολάτραι, τῆς αὐτῆς καταδίκης εἰσὶν ἡξιωμένοι...» (7^{ος} κανόνας Μ. Βασιλείου - Σύνταγμα Κανόνων 4, σ. 110. καὶ σ. 173). «ὁ τὴν ἀσχημοσύνην ἐν τοῖς ἁρρέσιν ἐπιδεικνύμενος» παραμένει δεκαπέντε χρόνια εκτός Θείας Κοινωνίας (62^{ος} κανόνας Μ. Βασιλείου σ. 220), «... διὰ τοῦτο διπλασίῳ ὠρίσθη τῆς ἐπιστροφῆς ὁ χρόνος τοῖς ἐν μοιχείᾳ μιανθεῖσι, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις τοῖς ἀπηγορευμένοις κακοῖς, ζωοφθορία τε καὶ τῇ κατὰ τοῦ ἁρρένος λύσση...» (4^{ος} κανόνας Γρηγορίου Νύσσης σ. 309).

Κατά τον αιώνιο λόγο του Θεού, (Ησ. 40:8, 1 Πέτρ. 1:25), οι ...«ομοφυλόφιλοι» ΔΕΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΥΝ ΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ (Γαλ. 5:19-21, Εφεσ. 5:3, 5, 12, Αποκ. 21:8), εκτός βέβαια εάν αληθινά μετανοήσουν, εξομολογηθούν και παύσουν το φοβερό αμάρτημα της ομοφυλοφιλίας (Α΄ Επιστολή Παύλου προς Κορινθίους. 6, 9-11). Στην επιστολή του προς τον μαθητή του Τιμόθεο γράφει: «... ἁρσενικοίταις... καὶ εἴ τι ἕτερον τῇ ὑγιαίνουσῃ διδασκαλίᾳ ἀντίκειται» (Α΄ Τιμ. 1:10. Βλ. καὶ Ρωμ. 1:26).

Ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος αναφέρει πως ο Λωτ πρότεινε την ασέλγεια των Σοδομιτών επί των θυγατέρων του ως μικρότερη αμαρτία και όχι βεβαίως μόνον λόγω των κρατούντων περί φιλοξενίας έναντι της απειλουμένης ασελγείας επί των δύο φιλοξενουμένων του ανδρών «εξάγαγε αυτούς προς ημάς, ίνα συγγενώμεθα αυτοίς» (Γεν. 19:5), ακριβώς αντιλαμβανόμενος το αδιέξοδο και ειπών «μηδέ αθέσμονς επινοήσητε μίξεις· ἀλλ' εἰ καὶ βούλεσθε τῆς μανίας υμῶν τὸν οἶστρον παραμυθῆσασθαι. ἐγὼ τοῦτο παρέξω, ὥστε κουφότερον υμῶν γενέσθαι τὸ τόλμημα». (Ιωάννου του Χρυσοστόμου, *Εἰς τὴν Γένεσιν*, Ομιλία ΜΓ'),

Και φυσικά τα Σόδομα και τα Γόμορα όπως και οι γύρω πόλεις τιμωρήθηκαν, με τη φωτιά εξ ουρανού που η Θεία οργή έστειλε, για τις ασεβείς πράξεις της πορνείας και της παρά φύσιν ασέλγειας, ως παράδειγμα διεστραμμένων ανθρώπων. «ὥς Σόδομα καὶ Γόμορρα καὶ αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις τὸν ὅμοιον τούτοις τρόπον ἐκπορνεύσασαι καὶ ἀπελθοῦσαι ὀπίσω σαρκὸς ἐτέρας πρόκεινται δεῖγμα, πυρὸς αἰωνίου δίκην ὑπέχουσαι.» (Επιστολή Ιούδα 1:7)

Ο ίδιος ο Χριστός κάνει αναφορά στις ανθρώπινες σχέσεις εστιάζοντας στο σύνολό τους και όχι ειδικά στην κάθε μία. Συγκεκριμένα αναφέρει: «Εγώ όμως σας λέω πως όποιος βλέπει μια γυναίκα με πονηρή επιθυμία, έχει κιόλας διαπράξει μέσα του μοιχεία μ' αυτήν» (Ματθαίον 5:28). Οπότε όταν ακόμα και η πονηρή σκέψη είναι αμαρτία, πολλώ δε μάλλον είναι και η πράξη και μάλιστα η **αφύσικη**. Μην ξεχνάμε άλλωστε ότι η Αγία Γραφή δεν είναι Ποινικός Κώδικας για να περιγράφει τα αδικήματα/αμαρτίες μία προς μία, αλλά ασχολείται με τη βασική αρχή και τη φιλοσοφία της Θείας Διδασκαλίας της αποβλέπουσας στην καθαρότητα της καρδιάς, την ολοκληρωτική δηλαδή σωτηρία του όντος.

Λεπτομέρειες και εξειδικεύσεις έχουμε στη συνέχεια από τους Αποστόλους οι οποίοι τονίζουν πως το σώμα μας είναι ναός του Θεού και συνεπώς **δε νομιμοποιούμαστε να το χρησιμοποιούμε με τρόπο αντίθετο στις επιταγές των Ευαγγελίων**. Και τα λεγόμενα των Αποστόλων θεωρούνται ως απευθείας προερχόμενα από τον ίδιο το Θεό μέσω του Αγίου Πνεύματος αφού οι Απόστολοι είχαν το Αποστολικό χάρισμα/χρίσμα και νουν Χριστού (Ιωάν. 16:13, Α' Κορ. 2:16, 12:27).

Επιπλέον αποσπάσματα από την Αγία Γραφή

«Δημιούργησε, λοιπόν, ο Θεός τον άνθρωπο σύμφωνα με τη δική του εικόνα, κατ' εικόνα Θεού τον δημιούργησε, τους δημιούργησε άντρα και γυναίκα» (Γένεση 1:27)

«Γι' αυτόν το λόγο θα εγκαταλείπει ο άντρας τον πατέρα του και τη μητέρα του και θα ενώνεται με τη γυναίκα του θα ενώνονται σε μία σάρκα» (Γένεση 2:24).

«Η κακή φήμη των Σοδόμων και των Γομόρρων διαδόθηκε πολύ και η αμαρτία τους είναι πολύ βαριά» (Γένεση 18:20)

«Και τότε ο Κύριος άφησε να βρέξει θειάφι και φωτιά στα Σόδομα και στα Γόμορρα εκ μέρους του Κυρίου, από τον ουρανό» (Γένεση 19:24)

«Δεν πρέπει να πλαγιάσεις με άντρα όπως πλαγιάζεις με γυναίκα, είναι βδελυρό» (Λευιτικό 18:22)

«Αν κάποιος συνενυρεθεί με άντρα όπως με γυναίκα, διαπράττουν και οι δύο πράξη βδελυρή» (Λευιτικό 20:13)

Επιπλέον πρέπει να έχουμε κατά νουν ότι ο Χριστός και Κύριος Θεός, δεν ήλθε για να καταργήσει τον παλαιό νόμο (εξ ου και τα ανωτέρω χωρία) αλλά να τον πληρώσει και να τον συμπληρώσει, που σημαίνει ότι τώρα είμαι ακόμη πιο αυστηρά.

«Ο Θεός καταδίκασε σε καταστροφή τις πόλεις Σόδομα και Γόμορρα και τις έκανε στάχτη· κι αυτό, για να παραδειγματίζονται όσοι στο μέλλον δεν σέβονται τον Θεό. Ο Κύριος ξέρει να σώζει τους ευσεβείς από τις δοκιμασίες τους, ενώ τους αδίκους τούς κρατάει σε τιμωρία ως την ημέρα της τελικής κρίσεως· και προπάντων, κρατάει εκείνους που ακολουθούν τις βρωμερές σαρκικές επιθυμίες και περιφρονούν την εξουσία του Θεού» (Β' Πέτρου 2:6,9-10)

«Θυμηθείτε τα Σόδομα και τα Γόμορρα και τις γειτονικές τους πόλεις, που είχαν παραδοθεί στην πορνεία και στις αφύσικες ηδονές με τρόπο παρόμοιο με αυτούς. Η αιώνια καταδίκη τους αποτελεί ζωντανό παράδειγμα» (Ιουδα 1:7)

«Στη θέση της αλήθειας του Θεού έβαλαν το ψέμα. Γι' αυτό το λόγο, λοιπόν, τους παρέδωσε ο Θεός σε επαίσχυντα πάθη: Οι γυναίκες αντικατέστησαν τις φυσικές σχέσεις με αφύσικες· το ίδιο και οι άντρες· άφησαν τη φυσική σχέση με τη γυναίκα και φλογίστηκαν με σφοδρό πάθος ο ένας για τον άλλο, διαπράττοντας ασχήμιες αρσενικοί μ' αρσενικούς, και πληρώνοντας έτσι με το ίδιο τους το σώμα το τίμημα που ταίριαζε στην πλάνη τους» (Ρωμαίους 1:25-27)

«Μήπως δεν ξέρετε ότι άνθρωποι άδικοι δεν θα έχουν θέση στη βασιλεία του Θεού; Μην έχετε αυταπάτες· στη βασιλεία του Θεού δεν θα έχουν θέση ούτε πόρνοι ούτε ειδωλολάτρες ούτε μοιχοί ούτε εκθηλυμένοι [μαλακοί] ούτε αρσενοκοίτες ούτε πλεονέκτες ούτε κλέφτες ούτε μέθυσοι ούτε υβριστές ούτε άρπαγες» (Α' Κορινθίους 6:9-10).

«Το θέλημα του Θεού είναι να γίνετε άγιοι, δηλαδή: να αποφεύγετε την πορνεία· ο καθένας σας να μάθει να διατηρεί το σώμα του αγιασμένο και τιμημένο και να μην το υποδουλώνει σε σαρκικά πάθη, όπως κάνουν τα έθνη που δεν γνωρίζουν τον Θεό. Να μη ζητάτε σ' αυτό το θέμα πλεονεκτήματα βλάπτοντας τον αδερφό σας στην πίστη, γιατί όπως σας το προείπαμε και σας το τονίσαμε, ο Κύριος θα είναι δίκαιος τιμωρός για όλα αυτά. Ο Θεός μάς κάλεσε με σκοπό να γίνουμε όχι ηθικά ασύδοτοι, αλλά άγιοι. Συνεπώς όποιος τα παραβαίνει αυτά, δεν παραβαίνει εντολές ανθρώπων, αλλά εντολές του Θεού, που σας έδωσε το Πνεύμα του το Άγιο» (Α' Θεσσαλονικείς 4:3-8)

«Ο νόμος δεν ορίστηκε για κείνον που κάνει ό,τι θέλει ο Θεός, αλλά για κείνους που δεν λογαριάζουν το σωστό και το δίκαιο ούτε υποτάσσονται σ' αυτό. Ορίστηκε για τους ασεβείς και τους αμαρτωλούς, για όσους δεν έχουν ούτε ιερό ούτε όσιο, για τους πατροκτόνους και τους μητροκτόνους, για τους φονιάδες, τους πόρνους, τους αρσενοκοίτες, για τους δουλεμπόρους, τους ψεύτες, τους επίορκους και γενικά γι' αυτούς που κάνουν οτιδήποτε είναι αντίθετο στη διδασκαλία τη σωστή» (Α' Τιμόθεον 1:9-10)

Γ'. Η έννοια της Εκκλησιαστικής Παραδόσεως και η Ευθύνη του Επισκόπου

Η Ορθόδοξη Εκκλησία πάντοτε δίδαξε ότι η αλήθεια της πίστεως δεν αποτελεί προϊόν ιστορικής εξελίξεως ή κοινωνικής συμφωνίας, αλλά θεία αποκάλυψη που παραδίδεται μέσα στο Σώμα της Εκκλησίας και αποκαθιστά ούτω την εκκλησιά ως κατ' εξοχήν χώρο της ιστορικής εξελίξεως και κοινωνικής συμφωνίας ως «λόγω τη .αληθεία»

Ο Απόστολος Παύλος γράφει «*Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε*» (**Β' Θεσσαλονικείς 2:15**) και «*Παρέδωκα γὰρ ὑμῖν ἐν πρώτοις ὃ καὶ παρέλαβον*» (**Α' Κορινθίους 15:3**).

Η έννοια της Παραδόσεως στην πατερική σκέψη δεν σημαίνει απλή διατήρηση εθίμων, αλλά πιστή φύλαξη της αποκαλυφθείσης αλήθειας ως ολοκληρίας δογμάτων και ηθών, ως μέσα σε απόλυτη δυναμική μέσα από τον αγώνα της μετάνοιας με σκοπό τη σωτηρία. Αυτό είναι κάτι που είτε το καταλαβαίνουμε είτε δεν θέλουμε να το καταλάβουμε και να αγωνιστούμε ώστε να γνωρίσουμε την κλήση και τον προορισμό μας μέσα από το πρόσωπο της αληθείας η οποία ελευθερώνει και σώζει όπως το είπε και ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός. Ο Άγιος Ειρηναίος στο έργο του, υπογραμμίζει ότι η αλήθεια της Εκκλησίας διατηρείται μέσω της αποστολικής διαδοχής των επισκόπων (**Ι. Μυστήρια ως Ι. Παράδοση/παρακαταθήκη**). Η Εκκλησία αναγνωρίζει την αλήθεια όχι σε προσωπικές ερμηνείες, αλλά στην πίστη που τηρείται από τους διαδόχους των Αποστόλων **Ειρηναίος Λυώνος, «Κατὰ Αἱρέσεων» (Adversus Haereses III, 3,1–3) (Sources Chrétiennes 211–212).**

Η ζωή του Μεγάλου Αθανασίου αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα επισκόπου που θεωρούσε ύψιστο καθήκον του τη διαφύλαξη του δόγματος. Κατά την αρειανική κρίση, όταν μεγάλα τμήματα της Εκκλησίας και της αυτοκρατορικής εξουσίας πίεζαν προς συμβιβασμό, ο Άγιος Αθανάσιος παρέμεινε αμετακίνητος στην ομολογία της θεότητας του Υιού. Στο έργο του υπερασπίζεται ότι η αλλοίωση της πίστεως περί του Χριστού δεν αποτελεί μικρή θεολογική διαφορά, αλλά κίνδυνο για την ίδια τη σωτηρία του ανθρώπου. (**Αθανάσιος Αλεξανδρείας, «Λόγοι κατά Αρειανών» (Orationes contra Arianos PG 26, 12–468)**)

Η στάση του Μεγάλου Αθανασίου διδάσκει ότι ο επίσκοπος δεν μπορεί να προσαρμόζει τη διδασκαλία της Εκκλησίας για λόγους κοινωνικής αποδοχής, πολιτικής πιέσεως ή ψευδούς ειρήνης, δηλαδή ειρηνοποιούς ψεύδους.

Ο Μέγας Βασίλειος παρουσιάζει την Εκκλησία ως χώρο θεραπείας του ανθρώπου και τον ποιμένα ως πνευματικό ιατρό. Στις κανονικές επιστολές του (**Μέγας Βασίλειος, Επιστολή 188 (Κανόνες PG 32, 663–680)**) και (**Μέγας Βασίλειος, Επιστολή 199 PG 32, 716–776**) αναπτύσσεται η αρχή ότι η εκκλησιαστική οικονομία και τα επιτίμια έχουν σκοπό την αποκατάσταση του ανθρώπου μέσω της μετάνοιας. Η αυστηρότητα των Πατέρων δεν πηγάζει από απόρριψη του ανθρώπου, αλλά από την πεποίθηση ότι η αλήθεια του Θεού είναι θεραπευτική και σωτηριώδης όταν κατανοείται ορθά και πρακτικά. Τότε ορθοτομεί και δοξάζει, πιστεύει και αγαπά δηλαδή σώζει.

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος τονίζει ότι η θεολογική διδασκαλία απαιτεί φόβο Θεού, καθαρότητα ζωής και πιστότητα στην παράδοση (κανόνα) της Εκκλησίας. Ο ποιμένας δεν έχει δικαίωμα να μετατρέψει τη διδασκαλία της Εκκλησίας σύμφωνα με τις απαιτήσεις της εποχής, διότι η αποστολή του είναι να μεταδίδει και όχι να ανασκευάζει την πίστη. (**Πέντε Θεολογικοί Λόγοι (Orationes Theologicae)** PG 36).

Δ'. Η πατερική παρηγορία και η ευθύνη των ποιμένων απέναντι στην ηθική και δογματική πλάνη

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος αποτελεί μία από τις σημαντικότερες μορφές της πατερικής παραδόσεως ως προς την κατανόηση της ευθύνης του κλήρου. Μέσα από το έργο του παρουσιάζεται το βάρος της ιερατικής διακονίας και τονίζεται πως ο κληρικός δεν εργάζεται για να ευαρεστήσει ανθρώπους, αλλά για να εκπληρώσει το θέλημα του Θεού. Η ποιμαντική διακονία, κατά τον Χρυσόστομο, απαιτεί πνευματικό θάρρος, διότι ο ποιμένας θα δώσει λόγο ενώπιον του Θεού για τις ψυχές που του/τον εμπιστεύθηκαν (**Ιωάννης Χρυσόστομος, «Περὶ Ἱερωσύνης» (De Sacerdotio)** PG 48, 623–692).

Στις **Ομιλίες του εις την Προς Ρωμαίους Επιστολή** (PG 60), ερμηνεύοντας το πρώτο κεφάλαιο της επιστολής του Αποστόλου Παύλου, αναφέρεται στην απομάκρυνση του ανθρώπου από τη θεία τάξη και καλεί σε μετάνοια και επιστροφή προς τον Θεό. Η χρυσοστομική παράδοση δείχνει ότι η καταγγελία της αμαρτίας δεν αποτελεί απόρριψη του ανθρώπου, αλλά έκφραση ποιμαντικής ευθύνης για τη σωτηρία του. Ο ίδιος, σχολιάζοντας το παράδειγμα του Αποστόλου Παύλου και του ελέγχου προς τον Απόστολο Πέτρο τονίζει ότι η αλήθεια της πίστεως δεν μπορεί να θυσιάζεται για ανθρώπινες σκοπιμότητες ή εξωτερική ειρήνη. (**Ομιλίες εις την Προς Γαλάτας Επιστολή**, PG 61).

Ο Άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας, κατά τη σύγκρουσή του με τον Νεστόριο, αποτελεί παράδειγμα επισκόπου που θεώρησε καθήκον του να υπερασπιστεί τη δογματική αλήθεια της Εκκλησίας εστιάζόμενος στη διδασκαλία της Εκκλησίας περί του προσώπου του Χριστού και υπογραμμίζει ότι η αλλοίωση της πίστεως έχει άμεσες συνέπειες στη σωτηρία του ανθρώπου. Η στάση του Αγίου Κυρίλλου δείχνει ότι η ενότητα της Εκκλησίας δεν βασίζεται στην αποσιώπηση των διαφορών, αλλά στην διάκριση και αλήθεια της ορθής πίστεως. (**Κύριλλος Αλεξανδρείας, «Κατὰ Νεστορίου»** PG 76) και (**«Ἐπιστολαὶ πρὸς Νεστόριον»** PG 77).

Το ίδιο έπραξε και κατά τη Σύνοδο Φερράρας–Φλωρεντίας (1438–1439) ο Άγιος Μάρκος ο Ευγενικός, ο οποίος αρνήθηκε να αποδεχθεί συμφωνία που θεωρούσε ότι δεν εξέφραζε την ορθόδοξη πίστη. Οι λόγοι και τα κείμενά του κατά της ενώσεως χωρίς δογματική συμφωνία αποτελούν χαρακτηριστικό παράδειγμα επισκόπου ο οποίος θεωρούσε ότι η ευθύνη του ποιμένα είναι η προστασία της Παραδόσεως. Η στάση του Αγίου Μάρκου βασίζεται στην αρχή ότι η ειρήνη της Εκκλησίας δεν μπορεί να οικοδομηθεί με εγκατάλειψη της αλήθειας. (**Acta Graeca Concilii Florentini**) και (**Markos Eugenikos, Opera theologica**, έκδοση V. Laurent).

Ε'. Η Αγία Γραφή και οι Ιεροί και Αποστολικοί Κανόνες περί ήθους και ηθικής

Η Ορθόδοξη Εκκλησία διδάσκει ότι η ανθρώπινη ζωή και η ηθική τάξη δεν αποτελούν ανθρώπινη κατασκευή, αλλά συνδέονται με το θέλημα του Δημιουργού. Σύμφωνα με τον Απόστολο Παύλο «Διὸ παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς πάθη ἀτιμίας...» (Ρωμαίους 1:26) και «ἢ οὐκ οἶδατε ὅτι ἄδικοι Θεοῦ βασιλείαν οὐ κληρονομήσουσιν;» (Α' Κορινθίους 6:9) και συνεχίζει «Καὶ ταῦτά τινες ἦτε· ἀλλὰ ἀπελούσασθε, ἀλλὰ ἡγιάσθητε» (Α' Κορινθίους 6:11). Φανερώνοντας τον βασικό άξονα της χριστιανικής ποιμαντικής, την αναγνώριση της πτώσεως, αλλά και την πρόσκληση σε μεταμόρφωση διά της χάριτος του Θεού, ενώ πατερική παράδοση ερμήνευσε αυτά τα χωρία μέσα στο ευρύτερο πλαίσιο της κλήσεως του ανθρώπου προς τον αγιασμό.

Οι Αποστολικοί Κανόνες υπογραμμίζουν την ανάγκη διαφυλάξεως της εκκλησιαστικής τάξεως και της καθαρότητας της πίστεως (καρδίας). Ιδιαίτερα ο **Αποστολικός Κανών 45** αναφέρεται στην ευθύνη των κληρικών απέναντι σε αιρετικές διδασκαλίες, ενώ ο **Αποστολικός Κανών 46** επιμένει στην ανάγκη διαφυλάξεως της ορθής πίστεως (**Κανόνες των Αγίων Αποστόλων**, PG 137, 40–56).

Όμοια και οι Κανόνες του Μεγάλου Βασιλείου αποτέλεσαν θεμέλιο της ορθόδοξης κανονικής παραδόσεως, οι οποίοι αναδεικνύουν τη βασική αρχή ότι τα εκκλησιαστικά επιτίμια έχουν θεραπευτικό χαρακτήρα και αποσκοπούν στην επιστροφή του ανθρώπου στην κοινωνία με τον Θεό (**Κανών Βασιλείου Β', Κανών Βασιλείου Δ', Κανών Βασιλείου Ζ'** PG 32, 663–776).

ΣΤ'. Η σημασία της μη συμμορφώσεως του ποιμένου προς την Παράδοση

Σύμφωνα με την ορθόδοξη εκκλησιολογία, ο επίσκοπος δεν έχει προσωπική εξουσία πάνω στην πίστη, αλλά υπηρετεί την πίστη της Εκκλησίας. Εάν ο ποιμένας αλλοιώνει τη διδασκαλία της Εκκλησίας ή αποσιωπά βασικές πτυχές της πίστεως και διδασκαλίας της Εκκλησίας ή παρουσιάζει ως αποδεκτές θέσεις αντίθετες προς την εκκλησιαστική παράδοση, τότε δημιουργείται αντίφαση μεταξύ του αξιώματός του και της αποστολής του.

Ο Άγιος Βικέντιος Λερίνου διατυπώνει την κλασική αρχή ότι η αληθινή πίστη είναι εκείνη που κρατήθηκε «παντού, πάντοτε και από όλους» (*quod ubique, quod semper, quod ab omnibus*) (**Vincentius Lerinensis, «Commonitorium»**, κεφ. 2). Η αρχή αυτή χρησιμοποιήθηκε διαχρονικά ως κριτήριο πιστότητας προς την εκκλησιαστική παράδοση.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία ουδέποτε διαχώρισε την αγάπη από την αλήθεια. Η πατερική παράδοση απορρίπτει τόσο την σκληρότητα χωρίς φιλανθρωπία όσο και την αγάπη χωρίς αλήθεια, διότι και οι δύο στάσεις οδηγούν σε πνευματική πλάνη. Για την πατερική σκέψη, η πραγματική φιλανθρωπία δεν είναι η επιβεβαίωση κάθε ανθρώπινης επιθυμίας, αλλά η θεραπεία του ανθρώπου και η πορεία του προς την μετ' αλλήλων κοινωνία με τον Θεό.

Ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής, στα έργα του περί θεολογίας και πνευματικής ζωής, διδάσκει ότι η αγάπη προς τον άνθρωπο πρέπει να είναι ενωμένη με την αγάπη προς τον Θεό

και την αλήθεια Του (**Μάξιμος Ομολογητής, «Κεφάλαια περὶ ἀγάπης»** PG 90, 959–1080). Μάλιστα θα λέγαμε, τόσον προς τον Θεόν ως Α (πίστης δι ἀγάπης ενεργουμένη) όσον και προς τον Θεόν ως Ω (η πάσα αλήθεια – οι σεσωσμένοι).

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος εκφράζει αυτή την αρχή όταν παρουσιάζει τον ποιμένα ως ιατρό και όχι ως απλό παρατηρητή της ανθρώπινης καταστάσεως. Ο ιατρός δεν θεραπεύει τον ασθενή αποκρύπτοντας την ασθένεια, αλλά αποκαλύπτοντάς την με σκοπό τη θεραπεία. Αντίστοιχα, ο ποιμένας καλείται να οδηγεί τον άνθρωπο προς την πνευματική αποκατάσταση (Ιωάννης Χρυσόστομος, «Περὶ Ἱερωσύνης» PG 48, 623–692).

Ζ'. Η ευθύνη του επισκόπου ως φύλακα της εκκλησιαστικής συνειδήσεως

Η ορθόδοξη εκκλησιολογία θεωρεί ότι ο επίσκοπος αποτελεί το ορατό σημείο ενότητας της τοπικής Εκκλησίας, αλλά αυτή η ενότητα προϋποθέτει όχι μόνο κοινή πίστη αλλά και κοινή αντιμετώπιση των ζητημάτων που προκύπτουν (ορθοτόμηση – ορθοπραξία).

Ο Άγιος Κυπριανός Καρχηδόνας επισημαίνει ότι η ενότητα της Εκκλησίας δεν είναι απλώς οργανωτική, αλλά θεμελιώνεται στην κοινή πίστη και κοινωνία με την αλήθεια του Χριστού (**Cyprianus Carthaginiensis, «De Unitate Ecclesiae»**), διότι αν ο ποιμένας απομακρύνεται από την πίστη που η Εκκλησία παρέλαβε, τότε δημιουργείται διάσταση μεταξύ της προσωπικής του στάσεως και της αποστολής που ανέλαβε κατά τη χειροτονία του. Η αρχιερατική υπόσχεση δεν αφορά προσωπικές απόψεις, αλλά φύλαξη της Αγίας Γραφής, των δογμάτων των Αγίων Συνόδων, των αποφάσεων των Πατέρων, της λειτουργικής και κανονικής παραδόσεως.

Η ιστορία της Εκκλησίας αποδεικνύει ότι οι Άγιοι Πατέρες συχνά βρέθηκαν αντιμέτωποι με πιέσεις της κοινωνίας, της πολιτικής εξουσίας ή ακόμη και εκκλησιαστικών κύκλων. Ο Μέγας Αθανάσιος αντιμετώπισε την αρειανική πλειοψηφία. Ο Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος υπέστη εξορία επειδή δεν εγκατέλειψε την ποιμαντική του παρρησία. Ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής υπέμεινε διώξεις για την υπεράσπιση της ορθής πίστεως κατά του μονοθελητισμού. Ο Άγιος Μάρκος ο Ευγενικός αρνήθηκε εκκλησιαστική συμφωνία που θεωρούσε ασυμβίβαστη με την Ορθόδοξη Παράδοση. Η κοινή αρχή όλων αυτών των παραδειγμάτων είναι ότι ο ποιμένας κρίνεται από την πιστότητα στην αλήθεια της Εκκλησίας (ευθύτητα) και όχι από την αποδοχή που λαμβάνει από τον κόσμο.

Η'. Η στάση του ιδίου του Ιησού Χριστού απέναντι στην υποκρισία.

Η εποχή μας χαρακτηρίζεται από έντονες πιέσεις προς την Εκκλησία να προσαρμόσει τη διδασκαλία της σε μεταβαλλόμενες κοινωνικές αντιλήψεις. Η Ορθόδοξη Εκκλησία όμως δεν καλείται να καταστεί απλώς ένας κοινωνικός θεσμός, αλλά να παραμείνει το Σώμα του Χριστού και φορέας της θείας αληθείας, δηλαδή παγιωμένη κοινωνία (θεσμός).

Ο Απόστολος Παύλος προειδοποιεί «Ἔσται γὰρ καιρὸς ὅτε τῆς ὑγιαίνουσας διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται» (**Β' Τιμοθέου 4:3**). Για τον λόγο αυτό, ο ποιμένας οφείλει να διδάσκει με σαφήνεια

το φρόνημα της Εκκλησίας, να αποφεύγει κάθε σύγχυση μεταξύ ποιμαντικής φιλανθρωπίας και αποδοχής αντιθέτων προς την πίστη θέσεων, να παραμένει πιστός στην Αγία Γραφή και στους Αγίους Πατέρες, να οδηγεί τον λαό του Θεού στην πίστη και στην αλήθεια της μετάνοιας.

Η σιωπή ή η ασάφεια σε ζητήματα που αφορούν την πίστη και το χριστιανικό ήθος δεν μπορεί να αποτελεί την οδό των ποιμένων, διότι ο Χριστός παρέδωσε στους Αποστόλους και στους διαδόχους τους εντολή μαρτυρίας και ομολογίας «Γίνεσθέ μοι μάρτυρες καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς μου, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητε καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται.» (Ἡσαΐας 43:10).

Το αυτό ισχύει και με την ανοχή ή την υπόθαλψη των αντιθέτων προς την πίστη θέσεων με την αποδοχή και τίμηση των παρεκκλινόντων, περνώντας έμμεσα το μήνυμα στο ποίμνιο πως οι συμπεριφορές αυτές είναι ανεκτές, ενώ θα έπρεπε να στηλιτευθούν δημόσια ώστε να γίνει πασιφανές πως η Εκκλησία όχι μόνο δεν δέχεται αλλά εναντιώνεται προς αυτές.

Ο Απόστολος Παύλος αναφερόμενος σε όσους εγκρίνουν την αμαρτία μη εναντιούμενοι σ' αυτήν λέει «οἵτινες τὸ δικαίωμα τοῦ Θεοῦ ἐπιγνόντες... οὐ μόνον αὐτὰ ποιοῦσιν, ἀλλὰ καὶ συνευδοκοῦσι τοῖς πράσσουσιν.» (Προς Ρωμαίους 1:32) δείχνοντας ότι ΚΑΙ η επιδοκιμασία μιας τέτοιας πράξης θεωρείται επίσης ηθικά προβληματική. Ο ρόλος του Επισκόπου είναι να ελέγχει και όχι να συγκαλύπτει ή να χαϊδεύει την πλάνη και την αμαρτία, ενώ ταυτόχρονα επαλείφει προς την αρετή «ἀντεχόμενον τοῦ πιστοῦ λόγου... ἵνα δυνατὸς ᾦ καὶ παρακαλεῖν... καὶ τοὺς ἀντιλέγοντας ἐλέγχειν.» (Προς Τίτον 1:9) και «κήρυξον τὸν λόγον... ἔλεγχον, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον, ἐν πάσῃ μακροθυμίᾳ.» (Β' Προς Τιμόθεον 4:2) δηλαδή έλεγχος, επίπληξη, προτροπή αλλά με μακροθυμία.

Ο Ιησούς Χριστός περιγράφει τη διαδικασία η οποία αρχίζει με προσωπική νουθεσία και αποσκοπεί στην αποκατάσταση «Υπαγε καὶ ἔλεγχον αὐτὸν μετὰ σοῦ καὶ αὐτοῦ μόνου.» και «ἐὰν σου ἀκούσῃ, ἐκέρδησας τὸν ἀδελφόν σου.» (Κατά Ματθαῖον 18:15). Όταν όμως αυτή δεν φέρνει αποτέλεσμα τότε δεν έχει κανένα νόημα η συνέχιση αυτής αλλά το ξεμπρόστιασμα της παραβατικής συμπεριφοράς με ωμό και καθαρό τρόπο, χωρίς προσχήματα, ώστε να γίνεται κατανοητό τοῖς πάσι «Αλίμονο σε εσάς, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ὑποκριτές! Μοιάζετε με ασβεστωμένους τάφους, που εξωτερικά φαίνονται όμορφοι, αλλά εσωτερικά είναι γεμάτοι από οστά νεκρῶν καὶ κάθε είδους ακαθαρσία. Ἔτσι καὶ εσεῖς, εξωτερικά φαίνεστε στους ανθρώπους δίκαιοι, αλλά εσωτερικά είστε γεμάτοι ὑποκρισία καὶ ανομία.» (Κατά Ματθαῖον 23:27–28).

Όπως τότε οι Γραμματεῖς και οι Φαρισαῖοι παραβίαζαν το λόγο του Θεού με τις παραδόσεις των, το ίδιο πράττουν σήμερα και οι πολιτικοί, «ποιμένες» μαζί και με αυτούς που τους στηρίζουν, όχι για τις παραδόσεις των αλλά για τις γραμμές που παίρνουν από τους Αιρετικούς και Αντιχριστιανούς «σκοτεινούς της Ευρώπης» «Διατί καὶ σεις παραβαίνετε τὴν ἐντολήν του Θεοῦ διὰ τὴν παράδοσίν σας;... Ἔτσι ακυρώσατε τὸν λόγο του Θεοῦ ἐξαιτίας τῆς παραδόσεώς σας. Ὑποκριτές! Καλὰ προφήτευσε για σας ὁ Ἡσαΐας λέγοντας: "Ὁ λαός αυτός με

τιμά με τα χείλη, αλλά η καρδιά τους απέχει πολύ από εμένα· μάταια με λατρεύουν, διδάσκοντας διδασκαλίες που είναι εντολές ανθρώπων.”» **(Κατά Ματθαίον 15:3, 6-9).**

Και συνεχίζει τονίζοντας και τις υπόλοιπες αδικίες τις οποίες διαπράττουν και οι σημερινοί «πολιτικοί ποιμένες» με τις κλίκες των «Αλίμονο σε σας, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριτές! Διότι δίνετε το δέκατο από τον δυνόσμο και τον άνηθο και το κύμινο, αλλά παραμελήσατε τα σπουδαιότερα του Νόμου: τη δικαιοσύνη, τον έλεον και την πίστη. Αυτά έπρεπε να κάνετε, χωρίς να αφήνετε και τα άλλα.» **(Κατά Ματθαίον 23:23)** τονίζοντας τις βασικές αρχές του Θεϊκού Νόμου που είναι η δια σταυρού και θανάτου διδασκαλία και οικονομία της σωτηρίας, εμποδίζοντας, με τους νόμους που υπερθεματίζοντας ψηφίζουν, τον κόσμο να μείνει πιστός στην αλήθεια και το θέλημα του Θεού «Αλίμονο σε σας, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριτές! Διότι κλείνετε τη Βασιλεία των ουρανών μπροστά στους ανθρώπους· ούτε εσείς μπαίνετε ούτε αυτούς που θέλουν να μπουν αφήνετε να μπουν.» **(Κατά Ματθαίον 23:13)** και προτιμώντας να είναι πιστοί στα ξένα και σκοτεινά Αντίθεα Αντιχριστιανικά Κέντρα αντί των εντολών του Θεού «Αφήνοντας την εντολή του Θεού, κρατάτε την παράδοση των ανθρώπων... Πολύ καλά ακυρώνετε την εντολή του Θεού, για να τηρήσετε την παράδοσή σας.» **(Κατά Μάρκον 7:8-9).**

Θ'. Τελική ερώτηση προς τους Σεβασμιωτάτους Αρχιερείς

Σεβασμιώτατοι Άγιοι Αρχιερείς,

Με την παράκληση και ευχή όπως παραμείνετε φύλακες της παραδόσεως των Αγίων Αποστόλων και των Αγίων Πατέρων και επί τη ευκαιρία της Εορτής της Παναγίας στις 15 Αυγούστου καθώς και των εορτών που θα ακολουθήσουν, θα ήθελα να σας ρωτήσω ποια θα είναι η στάση σας απέναντι στους Αιρετικούς/Αντιχρίστους Πολιτικούς και τους παρατρεχάμενους των, τους φερόμενους ως Ορθοδόξους Χριστιανούς.

Θα τους στηλιτεύσετε δημόσια καλώντας τους να μετανοήσουν αποσύροντας τα αντιχριστιανικά νομοσχέδια γάμου και τεκνοθεσίας των ομοφυλοφίλων ή θα τους αγκαλιάσετε και θα τους τιμήσετε επιτρέποντάς τους να βρεθούν σε περίοπτες θέσεις δίπλα σας κατά τους εορτασμούς, περνώντας το μήνυμα στο Χριστεπώνυμο Πλήθος πως τέτοιες συμπεριφορές είναι ανεκτές και όχι καταδικαστέες;

Θα συναγελάζεστε μαζί τους ή θα τους κρατήσετε σε απόσταση μέχρι να μετανοήσουν έμπρακτα ακυρώνοντας τους αντιχριστιανικούς νόμους που έχουν ψηφίσει;

Ο Επίσκοπος είναι «εις τύπον και τόπον Χριστού», Θα συμπεριφερθείτε λοιπόν όπως ο συμπεριφέρθηκε ο Χριστός και Θεός ημών στους πάντοτε εκτός αλλά και εντός «Γραμματείς και Φαρισαίους» ή μήπως τα «5.000 ευρώ το μήνα» αμβλύνουν, θολώνουν και μαλακώνουν την ήδη α(δια)κριτη κρίση ενώ ταυτόχρονα παροτρύνουν το ποίμνιο εις το «εξέλθετε εκ μέσου αυτών και αφορισθήτε και ακαθάρτον μη άπτεσθε» **(Β' Κορινθίους 6:17)**. (μτφ. Γι' αυτό λέει ο Κύριος: Φύγετε μακριά απ' αυτούς και ξεχωρίστε. Μην αγγίζετε ακάθατο πράγμα, κι εγώ θα σας δεχτώ.)

Η κατηφόρα αυτή του συμφωνιασμού (δηλ. πώλησης και αγοράς εκκλησιαστικών αξιωμάτων και πνευματικών χαρισμάτων) φέρεται κατά κρημνού μετά πατάγου και κρότου και είναι απόλυτη ευθύνη των φερομένων ως πνευματικών ταγών αλλά και Αγιορειτών Πατέρων αφού κανείς δεν βγήκε μπροστά να το καταγγείλει και αποτελεί κάκιστο προηγούμενο.

Θα συναγελάζεστε μαζί τους ή θα τους κρατήσετε σε απόσταση μέχρι να μετανοήσουν έμπρακτα ακυρώνοντας τους αντιχριστιανικούς νόμους που έχετε συνυπερψηφίσει;

«οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις» (Κατά Ιωάννην 4:9)

Μετά βαθυτάτου σεβασμού,

Διεύθυνση :

Email :

Τηλέφωνο :

(Επώνυμο) (Όνομα)

ΑΔΤ :

ΑΦΜ :